

Als Femke totaal onverwacht het vakantiehuisje van haar vriendin Iris erft,
doet ze een vreemde ontdekking. Welk geheim hield Iris verborgen?

LINDA VAN RIJN

DUINHUISJE

THRILLER

INKIJKEXEMPLAAR

Duinhuisje

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Duinhuisje

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

PROLOOG

‘EN DAT ZO’N NOODLOTTIG ONGEVAL DAN...’ DE INGEhouden snik was hoorbaar door de microfoon en de stilte die erop volgde voelde zwaar. Op de vierde rij boog Femke Meiners haar hoofd en slikte moeizaam, haar keel dik, haar hele borstkas gevuld met tranen. Ze blikte opzij en zag hoe haar vriendin haar ogen bette met een klein wit zakdoekje. ‘Wil je?’ vroeg Astrid zonder woorden, maar Femke schudde haar hoofd en opende haar hand om haar eigen zakdoek, inmiddels nat en verfrommeld, te laten zien.

‘Dat zo’n noodlottig ongeval dan een einde moet maken aan het leven van mijn zus, is niet te bevatten’,

maakte Chantal vanachter de kathedr haar zin af. ‘Het is een klap waarmee we voor altijd moeten leven.’ Ze keek opzij naar de witgeverfde kist van eikenhout, die bijna niet meer te zien was onder alle bloemen. Bovenop, fier in het midden, stond een groot stuk met roze rozen en een lang, ivoorkleurig lint eraan. Net erachter een kleiner werk met witte fresia’s en orchideeën, doorvlochten met klimop. ‘Vriendschap, onvoorwaardelijke liefde en verbondenheid’, had Astrid opgesomd bij het uitzoeken van de bloemen, want zij had zich verdiept in de betekenis ervan. ‘Er hoeft geen lint aan, alleen een kaartje dat het van ons is. Alles wat we wilden zeggen, is al gezegd.’

Femke kon nu niet bepaald zeggen dat ze dat gevoel deelde, maar ze had het erbij gelaten. Weggerukt, dat was het woord dat van toepassing was op Iris’ overlijden. Alles wat ze ooit nog had willen zeggen, paste bij lange na niet op zo’n lint.

Chantal verliet de kathedr en er klonk muziek, een stuk van Vivaldi, Femke herkende de opgewektheid, de herhalingen. Ze vroeg zich af wie het had uitgezocht. Ruim vijftientig jaar vriendschap en ze wist eigenlijk niet wie de componisten waren waar Iris van hield. Popmuziek, ja, ze hadden hun liefde gedeeld voor Coldplay, Bruce Springsteen, Eric Clapton een beetje. Die had ze nog niet voorbij horen komen.

De muziek liep af en de begrafenisondernemer nam het woord. Kondigde de volgende spreker aan. ‘Succes’,

fluisterde Femke en ze keek naar Astrid terwijl die over het middenpad naar voren liep. Kaarsrechte rug, hakken die galmden tegen de hoge muren. Een tikje tegen de microfoon, gekraak van een papiertje en toen: 'Lieve Iris...'

De stem van Astrid vulde de ruimte meer dan de kist die zich rechts van haar bevond, meer dan de houten banken aan weerszijden van het middenpad, meer dan de ruim honderd aanwezigen bij elkaar. Het heldere geluid zweefde door de ruimte en raakte de kroonluchter noch de glas-in-loodramen. Het hing daar gewoon, voorzien van net genoeg zwaarte om niet voor een vrolijke bruiloftsspeech te kunnen doorgaan, maar gelukkig niet zo donker dat alle lucht uit de ruimte werd gezogen.

Femke vroeg zich af hoe ze dat deed. Ervaring, misschien. Astrid gaf voor haar werk de ene presentatie na de andere. Al was de speech die ze nu over Iris de wereld in stuurde en die doorspekt was met afwisselend geestige en ontroerende anekdotes, toch niet helemaal hetzelfde als de strakke powerpoints die ze maakte. Powerpoints die bedoeld waren om grote bedrijven over te halen belangrijke delen van hun software uit te besteden aan de werkgever die Astrid een bedrag met de nodige nullen per jaar betaalde.

Nu lag er warmte in haar stem, vriendschap, voor zover je die met zintuigen kon waarnemen. Femke kende de woorden al omdat Astrid ze gisteren op haar

had uitgetest, maar ze werd er niet minder door geraakt.

‘Toen we met pech langs een landweg in Drenthe stonden...’

‘Het gala van de studievereniging...’

‘Na de laatste ronde nog altijd drie rondes toevoegen dankzij Iris’ charmes...’

‘Toen Iris tijdens de wintersportvakantie vermist raakte...’ Ze vertelde die anekdote levendig, het voelde in de zaal alsof iedereen erbij was. ‘Typisch Iris natuurlijk.’

Het verhaal ging verder. Astrid lichtte er stipjes uit hun leven uit, als foto’s in een album. Die vakantie naar Salou, ooit begonnen aan het Pieterpad, samen naar het Boijmans of naar Lissabon. Of, sinds Iris vier jaar geleden dat duinhuisje kocht, tot diep in de nacht het leven doornemen met het gestage geruis van de zee op de achtergrond.

Ter hoogte van haar middenrif stak iets dat fysiek pijn deed. Femke kromp wat ineen, was ineens terug in het nu, in de aula van het uitvaartcentrum, twintig meter van de kist waarin het koude, stille lichaam van Iris lag. Het lichaam dat er gaaf en onbeschadigd uitzag, dat uiterlijk zo mooi, bijna sereen het leven achter zich had gelaten. Het lichaam dat vanbinnen kapot was door dat stomme ongeluk, of hoe je het ook noemde als je in slaap viel met zo’n...

Ze schudde haar hoofd met zoveel kracht dat de spieren in haar nek protesteerden. Ze wilde er niet aan den-

ken en tegelijkertijd kon ze er natuurlijk niet níét aan denken.

‘Hoe vond je dat het ging?’ vroeg Astrid toen ze zich weer bij haar voegde. Femke knikte en kneep even in Astrids arm. Door de boxen zweefde nu de stem van Bruce Springsteen de aula binnen. *I’ll see you in my dreams*. Niet Iris’ lievelingsnummer, wel het meest toepasselijk. Femke sloot haar ogen en volgde in gedachten de gitaarlijn in het nummer.

‘Wil jij niet speechen?’ Die vraag had Astrid haar twee dagen geleden gesteld. ‘Ik bedoel, ik wil je door zelf een toespraak te geven niet de mogelijkheid ontnemen dat te doen. We waren immers met z’n drieën, het zou net zo logisch zijn als jij het doet.’

‘Nee, alsjeblijft.’ Bij het idee alleen al vloog de paniek Femke aan.

‘Speel dan iets.’

Daar had ze over nagedacht, maar het idee om met haar gitaar voor al die mensen te staan had haar met minstens zoveel paniek vervuld. Wat moest ze spelen? *Tears in Heaven*? Kon het nóg meer cliché?

‘Ik laat het aan jou over’, had ze gezegd. ‘Jij bent hier goed in.’ Nu had ze geen spijt maar wel het gevoel dat ze meer voor Iris had moeten doen. De hele tijd al, trouwens. Vanaf dat vreselijke telefoontje van Chantal tot aan...

Tot aan altijd, waarschijnlijk. Het schuldgevoel was misplaatst, dat wist ze rationeel natuurlijk ook wel. Ze

had niet elke minuut van Iris' leven naast haar kunnen staan om haar te behoeden voor welk noodlot dan ook. Dat ze er die dag of avond niet was geweest, betekende niet dat ze haar vriendin in de steek had gelaten.

Soms dacht ze aan wat er zou zijn gebeurd als ze er wél was geweest. Zou zij dan hebben gemerkt dat dat klepje niet openstond? Dat ene, miezerige klepje dat het verschil tussen leven en dood bepaalde. 'Een vaker gemaakte fout', had de politie het genoemd. En dan was er nog die alcohol geweest, maar om hoeveel glazen ging het nu helemaal? Drie? Vier?

Wat als ze er zelf wel was geweest, maar het klepje niet had opgemerkt? Die vraag hield Femke ook wel eens bezig. Zou ze er dan ook niet meer zijn?

I'll see you in my dreams

When all our summers have come to an end

De zomer moet nog beginnen, man, verbeterde Femke hem in gedachten. Die kon nog lang niet afgelopen zijn.

Een oom van Iris nam het woord, gevolgd door haar teamleider bij de zorgorganisatie waar ze op de kwaliteitsafdeling werkte. Punctueel, betrokken, attent, harde werker – Femke hoorde niets nieuws. Daarna weer muziek en de uitvaartverzorger sloot af. Iedereen naar buiten, de kist wegbrengen. Iris wegbrengen, maar zo voelde het niet.

Ze stonden op en wachtten tot ze uit de rij konden, daarna uit de aula. Bij de garderobe zocht iedereen naar

z'n jas. Achter hen wurmde de oom zich erlangs. 'Ze kon die man niet uitstaan', zei Astrid en ze drukte zichzelf bijna tegen Femke aan om het onderwerp van hun gesprek te laten passeren. Daarop liet ze haar stem zakken en fluisterde nu bijna: 'Iets wat voor Chantal ook geldt.'

'Die kon hem ook niet uitstaan?' vroeg Femke, afgeleid doordat er weer iemand langs wilde.

'Nee.' Astrid schudde haar hoofd. 'Althans, dat weet ik niet. Ik bedoel dat Iris Chantal niet kon uitstaan. Maar dan wel zo'n speech houden alsof ze vier handen op één buik waren.'

'O, dat.' Femke knikte een beetje en vroeg zich af waarom Astrid dat zo onomwonden zei. 'Volgens mij zijn ze gewoon erg verschillend.'

'Zeg dat wel.' Astrid rekte haar nek om het gezelschap in zich te kunnen opnemen. 'Iris zou dit gezellig hebben gevonden, denk je niet? Ik bedoel, als de aanleiding niet zo triest was. Maar gewoon, zo'n samenkomst, iedereen die een praatje met elkaar maakt. Wat dat betreft klopt zo'n systeem eigenlijk niet.'

'Welk systeem?' vroeg Femke, die het met Astrid eens was. Op een gelegenheid als deze zou Iris van de een naar de ander zijn gevlinderd, oog voor iedereen hebben gehad en aan het einde van de dag een indrukwekkende hoeveelheid informatie hebben verzameld over zo ongeveer alle aanwezigen.

'Dat iedereen die je liefhebt pas bij elkaar komt op je uitvaart. Er zou een soort jaarlijkse pre-uitvaart moeten

zijn. Een moment waarop al die leuke mensen er zijn en je toespreken.'

Voor het eerst voelde Femke een lach doorbreken. 'Je bedoelt een verjaardag?'

'Nou... ' Astrid fronste. 'Dan ben je toch vooral bezig te zorgen dat de glazen niet leeg raken en er genoeg bitterballen zijn. Jij viert je verjaardag trouwens al jaren niet.'

'Dit jaar wel.' Femke bedacht het ter plekke, maar knikte bij de woorden die haar ineens heel echt en waarachtig voorkwamen. Op een vreemde manier voelde ze de verplichting om het leven te vieren, juist nu. En dat haar verjaardag pas in het najaar was, hielp ook mee.

'Deze is van jou toch?' Astrid hield haar zwarte jasje omhoog. 'Mooi.'

'Voor speciale gelegenheden.'

Buiten verraadde licht achter het wolkendek dat de zon zich daar moest bevinden, maar ondanks de temperatuur die voor april uitzonderlijk hoog was, lieten de stralen zich niet zien. Toepasselijk, bedacht Femke, al zou het nog toepasselijker zijn geweest als de zon juist vandaag tegen alle verwachtingen in wel was gaan schijnen. Cadeautje van Iris, zouden ze dan tegen elkaar hebben gezegd en dat zou mooi en geruststellend zijn geweest. Maar zo was het niet. Iris was er niet. Niet in de zon, niet naast haar op het pad en ook niet echt in de kist die vooraan de stoet door vier dragers op de baar werd voortgeduwd, tot ze stilhielden bij het versgedolven graf onder een kastanjeboom.

Het was zo stil dat ze het zakken van de kist kon horen. Even was er niets, toen kwamen de aanwezigen in beweging. Iedereen hield even halt bij het graf, een laatste blik. Femke strooide een hand aarde in het gat en terwijl ze toekeek hoe de korrels op het witgeverfde hout landden, overviel haar het gevoel dat ze het zelf was die daar in de aarde verdween.